

ION DRUȚĂ

Povestea furnicii



Ilustrații de

SILVIA OLTEANU

CARTIER *codobele*



TREI ZILE A CUTREIERAT EA culmea dealului – trei zile lungi de vară și toate trei au fost în zadar, căci de fiecare dată se întorcea fără nimic. A patra zi s-a trezit cu toate cele șase lăbuțe amorțite de oboseală și poate că n-ar fi fost rău să rămână ziua cea la furnicar, să-și mai vină în fire, dar așa s-a întâmplat că nu i-a venit în cap așa ceva.

S-a sculat dis-de-dimineată și a pornit-o repejor la deal, căci, de, cât îs de mari zilele de vară și cât îs de mici furnicile, dar nici lor nu prea le ajunge vreme.

Când s-a ridicat soarele sus de-o suliță pe cer, ea suise și coborâse de acum mii de bolovani, trecuse pe sub câțiva snopi de păpușoi, că era cât pe ce să-și dea zilele. Pe la amiază căzuse chiar într-o gaură de șobolan și ce frică a mai tras – noroc că nu era șobolanul acasă. A ieșit repede și și-a văzut de drum.







Ca să-și facă o mică bucurie, a pus-o păcatul să urce pe un bostan și s-a rătăcit – l-a înconjurat de vreo sută de ori până a dat iar de pământ. Și ar mai fi ținut-o ea multă vreme la fuguța, dar în cele din urmă i s-a făcut foame. S-a suit pe o răsărită să vadă de n-a găsi pe marginea pălăriei vreo firimitură de miez uitată de vrăbii. Dar, când era de



acum bine suită și o luase spre pălărie, a bătut deodată vântul și a dat-o jos – furnica a căzut și în cădere și-a scrântit un picioruș. La furnici însă nu-i mare pagubă, că-i mai rămăseseră încă cinci picioare sănătoase – a pornit-o dar la fugă mai departe, căci trecuse o bună jumătate și din ziua a patra.

Din răsărită a dat într-o miriște. Vai și amar de așa viață. Amețise tot ocolind tufele grâului cosit. Bine a zis cine a zis că nu-i pe lume lucru mai strașnic decât o furnică prinsă de ploaie în miriște. Trebuia însă s-o treacă cu orice preț – chiar de ar fi fost să rămâie cu un singur picioruș, trebuia s-o treacă. Și furnica a trecut-o.



După miriște a dat într-un codru de răsărită – o frumusețe de codru, că-ți râdea inima uitându-te la dânsul. Înalt, verde și, cât vezi în sus, tot frunze și frunze – mare lucru să închizi ochii și să lași vântul să te legene cu tot cu frunză, până ațipești. Toată viața visase să se legene măcar o clipă pe-o margine de frunză, dar ce să-i faci – nevoile...

Ispita însă se ținea scai de dânsa, căci în drumul ei foșneau mii de frunze, șoptind încet, somnoros... Înțeleaptă cum era, atunci când i s-a nimerit în cale o sămânță de mohor, și-a aruncat-o din fugă în spinare. Știa că n-are nevoie de sămânța ceea, dar a luat-o ca să nu se poată uita în sus – prea o ademeneau frunzele.

